

[Kim Behnke]

privatisering af DONG, og at man igangsætter det projekt, der hedder at få fjernet de meget betydelige statssubsidier, der gives til naturgassektoren i Danmark.

Det kan man selvfølgelig gøre på to måder. Man kan gøre det enten ved at sige, at naturgas skal pålægges mindst samme afgifter som f.eks. olie og kul, eller man kan gøre det på den måde, at man fjerner nogle af de andre afgifter. Dét er vi så igen tilbage i den moralske diskussion. Jeg kan ikke på nogen måde argumentere for og acceptere, at man i et land som Danmark skal lægge afgifter på noget så vigtigt som varme og lys, som er livsnødvendigt for, at vi overhovedet kan bo på disse breddegrader.

Der er selvfølgelig også i redegørelsen en listning af en masse problemer i forhold til »Energiplan 2000«; det punkt kommer vi til senere på dagen, og derfor vil jeg vente med det til da, men blot nu under forhandlingen om redegørelsen konstatere, at hver gang ministeren løber ind i et problem, er det eneste svar, ministeren har, at nedsætte et udvalg eller en arbejdsgruppe. Hele 10 nye udvalg bliver oprettet i denne redegørelse; det er jo ikke småting. Spørgsmålet er: Hvorfor skal de udvalg oprettes? Hvorfor skal der nedsættes arbejdsgrupper? Vi befinder os jo ikke i et område, hvor der pludselig foreligger nye oplysninger; vi kender alle sammen spillets regler, vi kender alle sammen de elementer, der indgår. Derfor er det eneste, der mangler, politisk vilje og politisk mod til at træffe nogle beslutninger. Når man har brug for at nedsætte så mange udvalg, kan vi ikke andet end tage det som udtryk for, at regeringen – koalitionsregeringen mellem fire partier – ikke internt kan blive enig om, hvordan den ønsker at håndtere fremtidige energiproblemer; og så laver man arbejdsgrupper, og så laver man udvalg.

På ét punkt har regeringen i den tid, der er gået, siden vi sidst har haft energidebat i Folketinget, trådt gevaldigt i spinaten, og det var i spørgsmålet om Nordsøen og spørgsmålet om de nye regler, licitationsdirektivet i EF. Det træk, regeringen foretog i den forbindelse, var i den grad forkert.

Jeg ved godt, at det var ren ideologi og kynisk tænkning i at få smidt A.P. Møller ud af Nordsøen i år 2012. Ikke desto mindre har energiministeren allerede med sit seneste udspil om en fjerde udbudsrunde indrømmet, at

man har skabt problemer for sig selv, for der er ikke længere nogen, der gider eftersøge olie i den danske del af Nordsøen, og derfor må energiministeren sige, at vi nu må have nogle lempeligere regler – hvad det så ellers indebærer.

Men hvorfor gider man ikke længere? Det er jo, fordi andre olieselskaber har set, hvordan man behandler dem, der er entreprenører i den danske del af Nordsøen: Enten skal man underlægge sig de danske regler med krav om deltagelse af statslige danske selskaber – det var det, man fik tilladelse til i EF-direktivet – eller også skal man holde sig væk; sådan er dagsordenen i Danmark, og det er der selvfølgelig ingen af olieselskaberne der er interesseret i, og derfor ønsker de ikke at komme til stede på dansk grund. Hvis man ønsker mere aktiv efterforskning efter kulbrinter i Nordsøen, skal man fjerne nogle af de ideologiske barrierer, man selv har stillet op.

Vi har ét selskab – og desværre kun ét – der gør det godt i Nordsøen, og tak for det. Ministeren roser sig af, hvilke betalingsbalanceforbedringer osv. der har været som følge af, at DUC producerer så store mængder gas og olie – og hurra for, at man gør det – men det er jo ikke, fordi regeringen gør det nemt for DUC. Da man ønskede at udvide med et ekstra rør mellem nogle produktionsplatforme, fik man nej; igen blev der lagt ideologiske hindringer i vejen for det, på trods af at DUC's aktiviteter på Nordsøen vel uden at overdribe kan siges at være Danmarkshistoriens største erhvervs- og industrimæssige succes.

I redegørelsen gøres der også nogle overvejelser om energiudviklingen i EU. Dét forsøger man igen både at blæse og have mel i munden. Man skriver, at energiforsyningen og de liberaliseringer, der er tale om i den kommende tid i EU, ikke må fremmes på bekostning af mere miljøvenlige energiproduktioner. I samme åndedrag gør man fra dansk side alt, hvad man kan for at få lukket de meget miljøvenlige atomkraftværker, vi har rundt omkring i de andre EU-lande. Jeg er nødt til at sige til energiministeren, at hvis de andre EU-lande følger Danmarks råd og lukker deres a-kraftværker, så har vi altså et CO₂-problem og et miljøproblem af helt andre dimensioner, end regeringen gør sig forestillinger om. Tænk, hvis det hele blev omsat til kul- og olieforsyning i stedet for. Det hænger ikke sammen.